

ΣΚΕΨΕΙΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΣ ΕΠΙΛΟΓΟΣ 4

Διατριβή δημοσίευθείσα ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» (2 Μαρτίου) ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σπάθη καὶ ἀποδέσμουσα τὸ ἄρθρον μου περὶ Ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, προσδίδει παρανόησιν αὐτῷ τοῦ εἰς τινὰ σημεῖα, καὶ μὲ ἀναγκάζει, ὅχι νὰ ἀπαντήσω εἰς τὴν διατριβήν ταύτην, ἀλλὰ νὰ δώσω τὰς ἀναγκαῖας διαστάφησες ἐπ' αὐτῶν, καὶ μόνον ἐπ' αὐτῶν τῶν σημείων, ἐκ φόδου μήπως καὶ δι' ἄλλους ἀναγνώστας τὰ σημεῖα ταῦτα ἤσαν ἀσφῆ, μολονότι ἐνδομούχις δὲν τὸ πιεστέω. Θὰ περιορισθῶ εἰς τὰ δεύτερον ἡμίσιο τῆς διατριβῆς, καθόσον τὰ πρῶτον εἶναι ἡ μουσικὴ βιογραφία τοῦ κ. Σπάθη, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύναται τις νὰ ἔχῃ ἀντίρρησην.

1) Τὰ ἐν τῇ «Εἰκ. Ἐστίᾳ» γραφέντα μου
ἀποτελοῦν ἄρθρον καὶ ὅχι διατειθήν. Ἐξέ-
φραζόν κρίσεις ἐπὶ τῆς σημειωθῆς θέσεως τῆς
μουσικῆς ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις μας καὶ συνε-
πῶς ὠμήλησα καὶ περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ κ.
Σπάθη, βεβαίως δὲ οὐδεὶς ἀναγνώστης διέ-
κρινειν ἐν αὐτῷ φράσιν τινὰ ἀσεβὴν πρὸς τὸ
ἄτομον τοῦ κ. Σπάθη, τὸ δόποιον δὲν ἡμπορῶ
πικρὰ νὰ σέβωμαι, φράσιν κατάλληλον διὰ νὰ
δώσῃ εἰς αὐτὸν ἀφορμὴν ὅπως μετατοπίσῃ τὸ
ζήτημα, καὶ τὸ πραγματευθῆ μὲ ψφος ὅχι
πολὺ ἀκαδημαϊκόν.

2) Μὲ τὴν ἔκφρασιν γρήσιον μέλος δὲν ἐγνῶ μέλος παλαιὸν ἀνευρεθὲν ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς βιβλιοθήκης καὶ εἰς μοναστήρια κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ σῆματα ψαλλόμενα, ἀφοῦ, ὡς θὰ ἐννόησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀναγράφωται, δὲν ἔχω ἀξιώσεις ἴστορικάς, ἀλλὰ ἔχετάζω τὴν σημερινὴν μουσικὴν, ὡς ἔχει, ὑπὸ ἔποψιν ἀποκλειστικῶς τεχνικήν. Γρήσια μέλη ἐνόσου ἀπλούστατα τὰ σήμερον παραδειγμένα ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ψαλλόμενα, καὶ τυπωμένα εἰς τὰς Ἀνθολογίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἀποτετμημένα καὶ παρηλλαγμένα, τὰ ὄποια ψάλλονται ἐν τῇ Χρυσοσπήλαιωτίσσῃ. Διὰ νὰ ἤμαι ἀκόμη σαφέστερος, μέλος μὴ γρήσιον ἐνοῶ π. χ. τὸ Ταῖς Πρεσβείαις, ὅπως ψάλλεται ἐν τῇ ἡρῷεσῃ Ἐκκλησίᾳ, μὲ τονιατὸν διάστημα μεταξὺ πέμπτης καὶ ἔκτης, ἀντὶ τοῦ ἡμιτονίου, τὸ ὄποιον ἔχει τὸ γρήσιον μέλος. Ἐλπίζω, ὅτι δ. κ. Σπάθης ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου δὲν θὰ θελήσῃ νῦν μὲ ὑποθάλη εἰς τὸν κόπον νέκας διασαφήσεως, δύτι, κάτοχος ὧν, ὡς λέγει, τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, δὲν ἀμφισβάλω, ὅτι εἶναι ἐν γράσει τῆς διαφορᾶς ταύτης, καὶ ὅτι μόνον χάριν ἀρμονικῆς εὐκολίας ἔκαμε τὴν θυσίαν τοῦ τόσου γνωστηριστικοῦ ἐκείνου ἡμιτονίου.

3) Ἡ φράσις φωνητικὰ κοιλώματα οὐδα-
μοῦ τοῦ ἀρθρου μου ὑπάρχει.

4) Τέρμαχος τῆς φίνοφωρίας οὐδαμοί τοῦ ἄρθρου φάίνεται νὰ ἡμει, καὶ μάλιστα φατασιόπληκτος. Δυστυχῶς θέλεπω, ὅτι ὁ κ. Σπάχης δὲν ἀνέγνωσε τὸ ἄρθρον μου προσεκτικά, καὶ εἰς τοῦτο θὰ χρεωστῆται χωρὶς ἄλλο καὶ η σύγχυσις καὶ τὸ χάος, τὰ δποτὲ εὗρε ἐν αὐτῷ.

5) Ζητῶ καλλιέργειαν καὶ ἔξευγενισμὸν

τῆς βυζαντινῆς μονοκήης ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ περιφοριμέρου καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος. Βεβαίως περιφοριμέρου ὑπὸ τοῦ φωτὸς τῆς σημερινῆς καλλιτεχνίας, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς ἄλλας κατωτέρας μορφὰς καλλιτεχνικοῦ αἰσθήματος, αἱ δύοταὶ ἔχουν τὴν ἔδραν τῶν εἰς τοὺς δρόμους καὶ τὰ ὕδικα καφενεῖα, καὶ αἱ δύοται ἐμφωλεύουσαι δυστυχῶς πολλάκις καὶ εἰς τὴν καρδιάν τῶν ψαλτῶν μας.

6) Διόρθωσιν τοῦ κακοζῆλου ὑφος εἰς τὸ ὅποιον γάλλεται πολλάκις . . . Δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω, τί δὲν ἐννοεῖ ὁ κ. Σπά-

7) Καὶ καθαρισμὸν αὐτῆς ἀπὸ τῶν βυ-
ζαντινωμῶν, οὕτως εἰπεῖν . . . Εἴς τινα
μέλη, ιδίως εἰς τὰ ἀργά, ὑπάρχουν κατί τε-
ρερέ, νενανέ, καὶ ἄλλαι φράσεις ἀνούσιοι διὰ
τὴν σημειρινὴν ἀκοήν, τὰς ὅποιας ὑποθέτω δὲν
εἴμεθα ὑποχρεωμένοι γὰ ψάλλωμεν χωρίς
διὰ τοῦτο νὰ γινώμεθα παλίμβονδοι γεωτε-
ρισταί.

8) Οὐδαμοῦ τοῦ ἄρθρου μου προτείνω ἀρμονισμὸν τῶν βυζαντινῶν μελῶν εἰς τὸ εὐρωπαϊκὸν ὑφος. Τούτο πάλιν εἶναι παρανόησις τῆς ἐπομένης ιδέας μου. Εἶπον, ὅτι προτιμότερον νὰ γράψωμεν μουσικὴν καθ' ὅλα εὐρωπαϊκήν, (εἴδος Χαβιαρᾶ, Ρωσσικῆς κτλ.) παρὰ βυζαντινὴν κακῶς ἥρμονισμένην.

Εἶνε φανερόν, ὅτι δὲ λίγον περισσοτέρα καλή
Θέλησις εἰς τὴν κατανόησιν τῶν ἴδεων, τὰς
δύοις πρόκειται νὰ καταχρίνωμεν, δὲν θὰ
ἔβλαπτε κανένα, καὶ θὰ σίκονόμει καὶ κάμ-
ποσον πολύτιμον χρόνον.

9) Ο. Σπάχθης δὲν εύρισκει σοδαρὸν τὸ μέτρον τῆς βαθμιαίας μεταβάσεως ἀπὸ τῆς εὐρωπαϊκῆς μουσικῆς εἰς τὴν βυζ. τετραφωνίαν, ἀλλὰ θὰ προτιμᾷ βεβαίως τὴν διὰ μιᾶς στοιχείων πλάσασα συστέματα, καὶ τὸ ὄντες

εισαγωγήν πληρούς συστήματος, και το ονειρόν του τούτο ὄμοιογώ, ότι είναι ώραιότερον τοῦ ιδικοῦ μου — ἀλλὰ ἀπαιτεῖται νὰ ὑπάρχῃ τοιοῦτο σύστημα. Τοιούτου δὲ μηνύπαρχοντος μέχρι τούδε εἰς τὰς Ἐκκλησίας μας—ἐλπίζω, ότι ή μουσικὴ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης δὲν ἔχει τοικύτας ἀξιώσεις—δὲν ἔνοιω, τι ἀστείον ἔχει ή εἰσαγωγή μελῶν τινων βυζαντινῶν ἐπιτυχῶν ἡγρονισμένων εἰς μίαν λειτουργίαν συγκειμένην κατὰ τὰ ἀλλαὶ ἀπὸ μουσικήν, οἷα ή τῆς Ἀγ. Ειρήνης καὶ τοῦ Ἀγ. Γεωργίου. "Αλλως εἰς τὴν τοικύτην ἀνύμικτον περίσσον, τὴν ὅποιαν ὁ κ. Σπάθης χαρχακτηρίζει ως ἀστειότητα, εὐρίσκεται καὶ ή μουσικὴ τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης, ἣν ἐπιεικῶς παραδεχθῶμεν, ότι τινὰ τῶν μελῶν της είναι βυζαντινά, καθόσον τὰ λοιπά πάντως δὲν είναι.

τῶν ἔργων καὶ οὐχὶ διὰ ψυλῆς ἀραγγαρῆσθαι γνωμῶν ἐν περιοδικοῖς... λέγει ὁ κ. Σπάθης. "Ολοι οἱ ἄλλοι ἀναγράφονται βεβαίως ἐν νόησαι ἐκ τοῦ ἄρθρου μου, ὅτι ὅπισθεν τῶν λόγων μου κρύπτονται καὶ ἔργα, τὰ διπολούμαντα μέσου τὴν εἰκασίαν περίστασιν, ὅπως ὑποδηληθῶσιν εἰς τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ." Οστός ήτο περιττὸς μεταξὺ τόσων ἄλλων καὶ ὑπαινιγμὸς οὗτος.

Παρακαλῶ μάλιστα τὸν κ. Σπάθην νὰ βε-
βαιωθῇ, ὅτι τρέφω ιδιαιτέρων ἀντιπάθειαν
πρὸς τὰ λόγια, καὶ ὅτι τὰ ἀνωτέρω οὐδέποτε
θὰ ἔγραψον, ἂν δὲν εἴχον νὰ πληρώσω ἀπέ-
ναντι τῆς «Εἰκ. Ἐστίας» τὴν εὐθύνην τῶν
γραφομένων μου. Μολονότι δὲν ἀνετράφη
εἰς τὴν θεοκρατικὴν ἐποχὴν τοῦ «Ἐθνους»
ἀλλὰ εἰς νεωτέραν, ἐδιάχθην, ὅταν πραγ-

ματεύωματι γενικά ζητήματα νὰ μὴ θίγω
ἀνευλαβῶς τὰ πρόσωπα — ἀρετή, τὴν δόποιαν
ἔπρεπε νὰ μᾶς διδάσκωσιν οἱ πρεσβύτεροι.

ΣΤΑΜ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

·Η θερμοκρασία τῶν ύψιστων δρέπων.

‘Ο Ρώσσος ἐξερευνητής Μάρκωθ, ὅτις κατά τὸ 1888 ἀνέζη ἐπὶ τοῦ ὅρους Ἀραράτ (5157 μέτρα ὕψος) εἶχεν ἀφῆσει ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὅρους θερμόμετρον σημειῶν τὴν ἐλαχίστην θερμοκρασίαν, ἵνα ἄλλοι ἐξερευνηταί, οἵτινες θὰ ἤρχοντο κατόπιν αὐτοῦ δυνηθῶσιν ν' ἀναγνωστικοῖς ταῖς ἑνδείξεις του. Τοῦτο δὲ καὶ συνέθη ἀξιωματικοῖς τινες ἐνδὲ παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀραράτ σταθμεύσαντος συντάγματος τῶν Κοζάκων ἀνέβησαν πρὸ τινος ἐπὶ τοῦ ὅρους καὶ εὗρον, ἀφοῦ αἰσιώς ἔφθασαν μέχρι τῆς κορυφῆς, τὸ ὑπὸ τοῦ Μάρκωθ ἐγκατατείθεν θερμόμετρον καὶ ἐπιστοποίησαν ὅτι ἐδέκινυε 50 βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν. Συσχετίζον τὸ συμβάν τοῦτο παρατηρεῖ τὸ περιοδικὸν «Γῆ καὶ οὐρανός», ὅτι πολλοὶ φίλοι τῶν “Αλπεων, οἵτινες κατ’ ἔτος πρὸς διασκέδασιν ἀναβαίνουσιν ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν ὁρέων, δύνανται δι’ δλίγων ἐξόδων νὰ παράσχωσιν εἰς τὴν ἐπιστήμην σπουδαῖς ὑπηρεσίας, ἐὰν ως ἔγχος τῆς παρουσίας των ἐπὶ τῶν κορυφῶν, ἀφίνωσιν ἀπλοῦν θερμόμετρον τῆς ἐλαχίστης θερμοκρασίας, οἵτινος αἱ ἑνδείξεις θὰ σημειῶνται ὑπὸ τῶν ἀναβαίνοντων τὸ ἐπόμενον ἔτος.

Τὸ ταξιδίον τοῦ Φοίνικος.

Ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς ἀεροναυτικῆς καὶ ουσικῆς τῆς ἀτμοσφαίρας δίδει ὁ Δρ. Α. Βέρσον λίαν ἀξιοσημειώτους αὐθεντικάς πληροφορίας περὶ τοῦ τελευταίου καὶ σημαντικωτάτου αὐτοῦ ταξιδίου διὰ τοῦ ἀεροστάτου «Φοίνιξ», φθάσαγκτος εἰς τὸ ἄνωτατον τῶν μέχρι τῆς σήμερον διανυθέντων ὑψῶν, ἡτοι εἰς 9125 μέτρα ἀνω τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Πρωτοφανής ἀκρομεγαλία.

Πρωτοφανής ἀκρομεγαλία παρετηρήθη ἐσχάτως εἰς ἐν τῶν νοσοκομείων τῆς Κοπεγχάγης, ως γράφει ὁ Δρ. Γιάκωψον εἰς τὸ «Ἀρχεῖον τοῦ Βίργωβ». Πρόκειται περὶ τριετοῦς κορασίου τοῦ ὄποιου μέλη τινα (ἰδίως ἡ ρίς, τὸ κάτω χείλος, τὰ ὤτα, αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες) παρουσιάζουσιν ἔκτακτον προϊούσα ἀνάπτυξιν. Εἰς τὸ κοράσιον τοῦτο ἡ ἀκρομεγαλία δὲν ἀνεπτύχθη, ως συνήθως εἰς τὰς τοιαύτας περιπτώσεις, κατόπιν, ἀλλὰ συνυπῆρχεν ἐκ γενετῆς· μόλις ἦλθεν εἰς φῶς εἶχε τόσον παράδοξον ἔξωτερικόν, ὥστε δὲν ἐπετράπη εἰς τὴν μητέρα της νὰ τὴν ἰδῃ. Ἐξύγιε 3250 γραμμ. καὶ εἶχε μῆκος 51 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ἰδίως ὑπερβολικὴν αὐξῆσιν δεικνύουσιν οἱ πόδες· καλυπτομένου τοῦ λοιποῦ σώματος νομίζει τις ὅτι ἔχει πρὸ αὐτοῦ πόδας ὀκταετοῦς παιδίου. Κατὰ τὰ λοιπὰ εἴνε τὸ σῶμα τοῦ παιδίου σχετικῶς μικρὸν διὰ τὴν ἡλικίαν του. Εἶνε λίαν σοδαρὸν καὶ οὐδέποτε γελᾶ. Οὐδέποτε ἐδοκίμασε νὰ ὀμιλήσῃ καίτοι φαίνεται λίαν ἔξυπνον. Τὰ ὑπερμεγέθη ἐκ τῶν μελῶν του δὲν θὰ τῷ παράσχωσι πιθανῶς ἄλλας δυσκολίας ἢ τὰς ἐκ τοῦ βάρους των.

"I'de as! 9.

Νοθεύσεις δπωρικῶν.

Τεχνητῶς χρωματισμένα δπωρικὰ ἀνεφάνησκαν ἐσχάτως, ιδίως ἐν Βελγίῳ. Εἰς τὰ κοινὰ τὴν ὅψιν λεμόνια διδέται ὡραῖον χρῶμα διὰ τοῦ κιτρίνου τοῦ γαρθολίου, παραγομένων ἐπίτηδες ἐπ' αὐτῶν καὶ πρασίνων κηλίδων μὲ ἀδαμαντοπράσιον. Φράσουλαι καὶ τὰ παρόμοια βάφονται διὰ σουλφογονέζινης καὶ ροδαμένης. Διὰ τὰ ροδάκινα ὑπάρχουσιν εἰδικοὶ τεχνῖται, σίτινες κατορθῶνταν τὰς λεπτὰς ἀποχρώσεις. "Οπως δώσωσιν ἐσωτερικῶς εἰς τὰ πεπόνια καὶ τοὺς ὄδροπεπόνας τὰ ἀπαυτούμενα ωραῖα χρώματα εἰσάγουσιν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῶν δι' ἐνέσων τὰ κατάλληλα χρώματα τῆς ἀνελίγης" διὰ τοῦ αὐτοῦ δὲ τρόπου κατορθῶντες κερδοσκόπος τις νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἐμπόριον μῆλα ἐσωτερικῶς κόκκινα. *

ΑΝΟΙΚΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

'Αγαπημένες μου φίλε!

Μήν ἀπορήσεις, ποῦ, ὑστερεῖ ἀπὸ τόσον καιροῦ, θὰ σὲ ξανακούραστο μ' ἔνα ἐνοχλητικό μου γραμματάκι. "Ἐγώ κάτι τι μέσα μου καὶ θέλω νὰ τὸ πᾶ. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, μάθε, πῶς εἶνε δυὸς μέρες τόρα, ποῦ τέλειωσα τὶς ἔξετάσεις μου καὶ γίνηκα δικηγόρος. Εἶνε δύο μέρες, ποῦ λέω πῶς τέλειωσαν καὶ οἱ συγκινήσεις μου, ποῦ προτήτερα τὶς πέραναγα βουνὸν ἀπέραστο, καθὼς κι' οἱ 46 ἄλλοι ὑποψήφιοι καὶ συντρόφοι μου, ποῦ ελμαστεῖ ἔνα ψυχολογικὸ πανόραμα νὰ μάς ἔβλεπες τὴν παραμονή στὴ μπασία καὶ στὸν κοριντόρα τοῦ "Αρειού Πάγου. Μόλις τὶς βάνει ὁ νοῦς μου κείνεις τὶς συγκινήσεις καὶ γίνεται νὰ τὶς θυμηθῶ καὶ νὰ τὶς πιστέψω, δῆλη μου τὴν προσήλωση τῇ δίχτω ἐκεῖ. Καὶ βλέπω μερικοὺς σ' ἔνα παραβύρο στριμωμένους νὰ συζητάνε μὰ τὰ λόγια τους βγαίνανε ἀργά, μισά, κάποτες κι' ἀλλοιωτικά. Κάτι ἄλλους νὰ γαμουργοῦνται τόσο, ποῦ τὰ μάτια τους δάκρυζαν. Ενδεῖ εἴχε ἀτονήσει τὸ μυκό του σύστημα, καὶ μιὰ Ηοικτικὴ Δικανομία, ποῦ κρατοῦσε στὰ γέρια, τοῦ περιτε κάθε τόσο. Καὶ μὴ σοῦ φανεῖ ἀλλοκότο, ἀν δὲ πῶ, πῶς μιᾶς στιγμῆς, μὲ φάνηκε νάκονώ τίκ-τάκ, σὰ γιώποιο κανονικὸ ἀπὸ μακρού, τὸ γυποκάρδι τὸ γενικό. "Ἐγώ δὲ διος ἔνωθα νὰ ἤμουν σὲ νερούρική ταραχή. Κι', ὅχι γιατὶ λογάριαζα τ' ἀποτέλεσμα, μήτε γιατὶ ἀν τύχαινε κακόν θάκνει καὶ σὲ μένα τόσο κακό, μὰ γίνεται οὖλος λόγος ζεχωριστό, ποῦ μὲ ζεφέργει κάπως. Καὶ θυμάμαι σὲ κείνην τὴν ὥρα, ποῦ μιὰ ἐφρή ἔθεγαινε ἀπὸ μέσα μου: νὰ καταργηθοῦν οἱ ἔξετάσεις, ποῦ ὁ μόνος τους σκοπὸς ὁ πραματικὸς εἶνε νὰ ἐφοιδορεύσουν τὰ νέρδα καὶ νὰ δυναμόνουν τοὺς ὄστεοις.

Σήμερα μισογελάω γιὰ τὶς προκτεινές μου τὶς σκέψεις· μὰ δὲν ἔχω τὴν γαρά, ποῦ καρτέραγα. Δὲν ἔχω μᾶλιστα καθόλου γαρά· καὶ νὰ σημειώσεις, πῶς ἡ ἐπιτυχία μου εἶται τέτια, ποῦ περστέρο ἀπ' ὅλους ξίπτασε ἐμένα. Γιατὶ τὸ λοιπό; Μήπως βρίσκεται ἐδῶ τὸ μπούγτισμα, ποῦ φέρνει πάντα τὸ ξεπρόχυτο τὴν ἐλπίδα; ή μήπως εἶνε καμιὰ ἀντανάκλαση καὶ προαίστηση, τοῦ μέλλοντος τοῦ σκληροῦ, τῆς ζωῆς τῆς βιασανισμένης, ποῦ μάνιοις εἶναι πόρτα τῆς; Μὰ ὅτι κι' ἀν εἶνε, νιόθω μέσα μου, πῶς τὸ κοινωνικὸ τὸ μεγάλο πρόβλημα, ἀν δὲ δείχτει τὴ λύση του, στη σημερνή μου ψυχική κατάσταση, δείχτει δύως τὴν τρομερή του τὴν υπαρξή! ...

Τί νὰ σὲ πᾶ, φίλε μου! ἐφγήσου με δ', τι θελεις μὲ συγγκαρητήρια νὰ μῆ μὲ στείλεις καθόλου.

Σὲ φιλῶ
ΓΙΑΝΝΗΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Αύδεις.

1. Ζαχορδ - Ἀγορά. — 2. Δηλαδή. — 3. Εο ρυς (Πηγαίνω εἰς τὴν ἔσοχην) i (Πηγαίνε). Τὰς ἐπιστολὰς τὰ τάυτα ἀντιλλακταν, ὡς λέγεται, δύο ρωμαῖοι, στοιχηματίσαντες περὶ τοῦ τίς θά γραψή τὴν συντομεύονταν. — 4. Τὸ τῆς πτερωτῆς Νίκης, ἐν τῷ Μουσείῳ τῆς Βρετανίας, ἔχαχθὲν τῷ 1826 ἐν τῶν ἐρειπίων τοῦ ναοῦ τοῦ Οὐεσπασιανοῦ. — 5. Τοῦ σαρανταήμερον ἡ μέρα - καλὴ μέρα, καλὴ σπέρα. — 6. Έκ τῶν παραφράσεων αἱ ὄποιαι μᾶς ἔσταλησαν, σχετικῶς καλλίτεραι εἶνε αἱ ὄποιμεναι: Στῆς Ἀραπίας τὴν ἔρημο καμῆλα φορτωμένη Μ' ἔνα σωρὸν ἀστικὰ νερό, Μέσα στοῦ θέρου τὸν καιρὸν Ἀπὸ τὴ δίψα τὴν πολλὴ ἕψυχησε ἡ καύμενη!

Τὸ ροιζικὸ τῆς Μοίρας μου μοιάζει μὲ τὴν καμῆλα Μέρα καὶ νύχτα σὲ θωρᾶς Ὁμως διψῶ καὶ λαχταρῶ Κ' εἶνε τὰ φυλλοκάρδια μου σὰ μαραμένα φύλλα!

I. K. Τζιάτας.

Τόσω σιμά σου νὰ γρουικῆς ὡς τὶ ἡ καρδοσοῦλα σου ποθεῖ Μὰ ἔκεινο νὰ μὴ φθάνεται:

Καθὼς καμῆλα σ' ἐρημιά, ποῦ ἀστικὰ νερό ἔχει φορτωθῆ Κ' ἀπὸ τὴ δίψα χάνεται!

Κλέοβιτς.

7. "Αν ἀναστραφῆ ἡ σελίς. Ἀντίγραφον εἰκόνος μὲ διπλῆν ὃψιν τοῦ ΙΓ' αἰώνος. — 8. Τοῦ Σολωμοῦ. — 9. Ο Υμητός. — 10. Ἀρκεῖ τὸ ὄνος νὰ εἶνε βρασμένον καλῶ καὶ καθαρισμένον. Τὸ εἰσάγεται διὰ τῆς ἀτμοφαιρικῆς πίεσεως, ἀν ἐντὸς τῆς φιλάρης ἀνάψωμεν ὀλίγα γαρίτα καὶ κλείσωμεν τὸ στόμιον τῆς διὰ τοῦ ὄνου, πρὶν σύνηρη ἡ πυρά. Τὸ ὄνον μηκύνεται διὰ λόγιον καὶ πίπτει ἐντὸς τῆς φιλάρης μετὰ κρότου. — 11. Ἀστερός τις ζωγράφος παρέστησε τὴν διάβασιν τῆς Ἐρυθρᾶ Θαλάσσης διὰ πίνακος ἐντελῶς λευκοῦ ἔλεγε δὲ ὅτιδεν ἐφαίνετο τίποτε, διότι οἱ μὲν Ἐρδατοί εἶχον διέλθει, οἱ δὲ Αἴγυπτοι ηργούντο, τὰ δὲ ὄντα τῆς θαλάσσης εἶχον γωρισθῆ. — 12. Πειριστέρων φῶς! (Mehr Licht!) — 13. "Ἐρως, Ρίζα, Δύσις, Απλανία, Γέρων, Ἄργη, Θάνατος, Ολά, Νοῦς—"Ερδὸς ἀγαθού. — 14. "Ἄβουλος ὁ νοῦς, διπλός ὁ κόπος.

15. Τὸ θόνυμα "Α τλας ἐδόθη πρώτην φοράν εἰς συλλογὴν γεωγραφικῶν γαρτῶν παρὰ τοῦ Φλαμανδοῦ Gerard Mercator ἀποθανόντος τῷ 1694. Ἐπὶ τοῦ ἔκωφύλου εἰκονίζεται ὁ γίγας "Ἄτλας κρατῶν, κατὰ τὴν μυθολογίαν, τὸν κύρους ἐπὶ τῶν ὄμονων του.

— 16. "Ἀπὸ τοῦ ΙΒ' αἰώνος οἱ "Αράβες τῆς Ἰσπανίας εἶχον εἰδότες τις πυροδοτικούς. Ἀλλὰ κυρίως διὰ πρώτην φοράν ἔγειρες χρῆσις πυροδοτικοῦ τῷ 1346 κατὰ τὴν μάχην τοῦ Greýce. — 17. Μπαζίμουζο, μπούζι μπαζί εἶπε η πόρτα! — 18. "Ἄς δένηρ ὁ κόμπος, κ' ἀξ λέηρ ὁ κόσμος. — 19. Ὁ ἀσδέστης. — 20. "Ἐλεύθερος, κατὰ τὸν Μάρκον Αὐρήλιον, εἶνε ἔκεινος, ὁ ὄποιος δὲν θέλει τὸν ἔσωτον του κανενὸς οὔτε τύραννον, οὔτε δούλον. — 21. Ὁ Μπιλέρ, ὁ πρόρυτος ἀπότινον παλαιῶν δημοτογράφος, εἰς δὲ ὅφειλεται καὶ τὸ διάσημον ἐκεῖνο «Ἐρ μιᾶς νυκτὶ καὶ μόνη, ἀντιστάσεως μὴ οὐσης» κτλ., ἔγραψε ποτὲ εἰς τὴν σατυρικὴν Τρακαρ τοῦ οὐκ τοῦ νου, διὰ νὰ πειλάρη καποιον, ἔνεκα ἐρωτικῶν λόγων συγνοδιασκίνευντα ἀπὸ τὴν ὄδον Ἐρμοῦ: «Ο ζ. Δεῖνα ἀνέλαβε τὴν ἐργαλαθίαν τοῦ μεταξύ τῆς ὡραίας Ἐλλάδος καὶ τῆς Καπνυπαρέας διαστήματος τῆς ἐρμαϊκῆς ὄδοι». Ή φράσις ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἔκτοτε κατέρρει τοῦ γιολάδιος, ἔργολαθώ κτλ.) κατατίθηται νὰ σημαίνῃ τὸν ἔρωτα η τὸ κρότε.

— 22. Τοῦ Σουρῆ. — 23. Μὲ τὸν σχηματιζόνται αἱ λέξεις: κρανός, δεινός, νεκρός, κανών. — 24. Ὁ Βολταρός. — 25. Ἀοιστοτέλης. — 26. Βίος, "Άλογον, Ρυπαρός, Οφειλή, Σθεναρός, Βάρος.

27. Τριγύρω τοῦ νειλατα περνοῦ γαρωπά, Μίλον, ζευγαρώνου, γελοῦντας οἱ ἄλλοι, Κ' ἔκεινος σωπαίνει ὥγρος καὶ ἀκούμπη. Στὸ γέροντα πάνω γλυκά τὸ κεφάλι. (K. Ηλαμάζ)

28. Παραδία τοῦ κ. Γιαννούκου Μαυρομιχάλη πτύσιγμα τοῦ Παράσγου. — 29. Τὸ τηλεσκόπιον ἐφερθέν τῷ 1590 ἐν Μιττελούργῳ τῆς Ὀλλανδίας ὑπὸ τίνος κατασκευαστοῦ διμπτρων, τὸ θόνυμα τοῦ ὄποιον δὲν ἄλλων ἄλλων φέρεται. Τὰ τέκνα του μιαν ἡμέραν παιζοῦντα μὲ τοὺς φακούς, παρετήρησαν

ὅτι ὁ ἀλέκτωρ τοῦ γειτονικοῦ καθηλωστασίου ἐφαίνετο μεγαλύτερος καὶ πλησιέστερος ὅσας τὸν ἔβλεπον διὰ μέσου δύο φακῶν ὀλίγων ἀπομεμακρυσμένων ἀπ' ἀλλήλων. Ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν τοῦ πατρός των, ὁ ὄποιος ἐκ τούτου ὡδηγήθη εἰς τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ τηλεσκοπίου. — 30. Ὁ Μόζαρτ. — 31. Ἰαττατάι. — 32. Μία περισπωμένη. — 33. Ἡ γερμανική, ἡ μαγναρική, τὰ διάφορα σλαβικά ἰδιωματα (πολωνική, τσεχική, σλαβονική, ρουμανική κτλ.) ἡ τουρκική, ἡ ιταλική, ἡ νεοελληνική. — 34. Ὁ Ωλένη - Λεωνή. — 35. Η κανδήλα. — 36. Ἡ δύναμι σου πέλαγο καὶ ἡ θέλησι μου βράχος (Σολωμός). — 37. Τοῦ Σοπεγχάσουερ. — 38. Διότι ὁ πούς τῆς μαίας ἔχει λεπτεπιλέπτους τρύγας καταληγόστας εἰς κύστιν, ἐκ τῆς ὄποιας ἐκρίνεται νηρόν τι, προσκολλῶντας τὸ πόδιον τοῦ ἔκαστον βρύσα ἐπὶ τὸν ἔπιπεδον. — 39. Ναδουχοδονόσορ, ρόδον. — 40. Τοῦ Παράσγου. — 41. Ὁ Αγγλος Πίττ. — 42. Τοῦ 585 μ. Χ. ἐν Μακόνη τῆς Γαλλίας. — 43. Έκ τῶν ἀρχαίων ὁ Μιθριδάτης, ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ καρδινάλιος Μετζοράντης. — 44. Κέρας-Κρέας. — 45.

T
P I S
R Y M O S
T I M Ω P O Σ
S O R O S
Σ O S
Σ

46. Φοβοῦ τοὺς Δαγκαούς καὶ δῶρα φέροντας. — 47. Ποῦ σου, "Ἄδη, τὸ νεῖκος; — 48. Τοῦ Σολωμῶντος ἐν τῷ Ἐκκλησίαστη. — 49. Νομικὸν ἀξιώμα, κατὰ τὸ ὄποιον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τιμωρῇ τις δις ἐπὶ τὸ αὐτῷ ὀδικήματι. — 50. Λαζούς - Λάσκος. — 51. Κορν-ηλίος. — 52. Εἶνε ὁ τίλος ποιμάτος Σενέκα τοῦ Φιλοσόφου, σατυρίζοντος τὴν μετά θάνατον ἀποθέωσιν τοῦ αὐτοκράτορος Κλαυδίου. — 53.

E
A P A
Ω
Σ

54. Αἶνος - Επανος. — 55. Στῆχοι τοῦ Εριπίδου, ἀπὸ τὰς Βάχχας, 1251. — 56. Σοφὸν τὸ σαρές, ἡ σέδου τὸ γῆρας. — 57. Ἡ Γαζέττα ἐν Βενετίᾳ τῷ 1605. — 58. Ἡ Βετία (ἐστι Α). — 59. Ἔστεται ημάρ στὸν ποτ' ὀλαλή "Γλοιοί ιρή, καὶ Πρίαμος καὶ λαός εὑμελίων Πριάμοι. — 60. Ποτέ.

Αύται.

Βραδεῖον 25 δραχμῶν: Οὐδείς.

Τὰς περιστοτέρας ὄρθιας λύτεις (36 ἐν ὅλῳ) ἔστειλεν ὁ ἔξι Ἀθηνῶν Κλέοβις, ὁ ὄποιος παρακαλεῖται νὰ μᾶς δηλώσῃ τὸ ὄνομα του, διὰ νὰ λαμβάνῃ τὴν Εἰκονογραφη μένην τὴν Εστίαν ἐπὶ ἔτος δωρεάν.

Μετ' αὐτὸν ἔρχονται οἱ ἔξις τέσσαρες: Ἀθανάσιος Ζ. Μαυρογιάννης (Κερκύρας, 26 λύτεις) Ιωάννης Γ. Ξεροδάκης, (Βάρου, 23 λ.) Ιωάννης Μούζαλος, (Καλαμών, 21 λ.) καὶ Νικόλαος Λαγγελίδης (Βάρου 20 λ.) πρός τους ὄποιους θά στέλλεται ἡ Εἰκονογραφη σημειώσιν τῶν δημοσιευθέντων κατὰ τὸν Α' Διαγωνισμὸν καὶ λαβώσαστα κρήματα ἐκτοῦ Ταμείου.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ εἰς τὸν «Εἰκ. Εστίαν»:

ΕΔΓΑΡΔΟΥ ΠΟΟΥ

Ο ΧΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ

Τὸ περιεγόταν διήγημα τοῦ μεγάλου ἀμερικανοῦ δυγγραφέως, πλοιούτατα εἰκονογραφημένον, κατὰ μετάφρασιν Ε. Δ. ΡΟΙΔΟΥ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ καὶ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 1895—784.